

Nr 444.

Av herr **Henriksson**, om anslag för genomförande av den av 1951 års fångvårdsutredning föreslagna utbildningsplanen för fångvårdspersonal.

I årets statsverksproposition för andra huvudtiteln redovisar departementschefen ett förslag av 1951 års fångvårdsutredning om viss förbättring av den sedan länge eftersatta personalutbildningen inom fångvården. Förslaget, som av utredningen betecknas som ett minimiprogram, innebär att kurser skola ordnas icke enbart för vaktkonstaplar och vaktfruar utan även för befäl inom tillsynstjänsten (överkonstaplar m. fl.) och för administrativ personal (styresmän, assistenter m. fl.).

Departementschefen ger i princip sin anslutning till förslaget och finner det lämpligt att läggas till grund för den fortsatta personalutbildningen inom fångvården. Det nuvarande ekonomiska läget anses emellertid hindra utbildningsplanens genomförande. Departementschefen förordar därför endast en uppräknig av utbildningsanslaget med 15 000 kronor. De för utbildningen till förfogande stående medlen skola i första hand användas för administrativ personal och befäl inom tillsynstjänsten, medan utbildningen av arbetsledarpersonal, personal vid de psykiatriska avdelningarna och personal i tillsynstjänst skall upprätthållas så långt tillgängliga medel därutöver förelågo.

Fångvårdens funktionsduglighet som människovårdande organ är, som ofta omvitnats, i mycket stor utsträckning beroende av personalens insikt och förmåga att rätt handha sina ömtåliga uppgifter. Det är för den skull angeläget, att icke något som kan göras i fråga om personalens utbildning försummas. Med den prutning av kostnaderna för ett fullföljande av 1951 års fångvårdsutrednings utbildningsplan, som departementschefen ansett sig böra föreslå, föreligger emellertid enligt min mening allvarlig risk för att utbildningen, särskilt för personal i tillsynstjänster, kommer att eftersättas. Detta är så mycket allvarligare som utbildningskurserna för denna personal redan inskränkts från att ha omfattat en tid av tre månader till att numera endast omfatta tre veckor.

Enligt fångvårdsutredningens förslag skulle ett genomförande av utbildningsplanen medföra en kostnad över nuvarande av 22 500 kronor. Även om denna summa är beräknad i underkant, synas de belopp som det är fråga om icke vara så stora, att de icke skulle kunna ställas till fångvårdens förfogande.

Med stöd av det anförda får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte anvisa det belopp som erfordras för att nu genomföra den av 1951 års fångvårdsutredning föreslagna utbildningsplanen för fångvårdspersonal.

Stockholm den 26 januari 1952.

Sture Henriksson.